

Багатство української жінки – у її працьовитості, наполегливості, мудрості, талановитості та скромності. Саме про таку жінку – Вероніку Олексіївну Велігурську – буде наша розповідь.

Ювілейна 50-та виставка робіт, 2006р.

Спогади долі

Коли проживаєш життя, все прочите не губиться, не стирається з пам'яті, а залишається назавжди у добрих, а іноді й згорьованих спогадах. Вони належать людині як і життя, і ніхто не може цього відібрати.

Недільна зустріч із чудовою жінкою Веронікою Олек-

Під час роботи. 1968р

ЖИТТЯ – СПРАВЖНЄ ДИВО

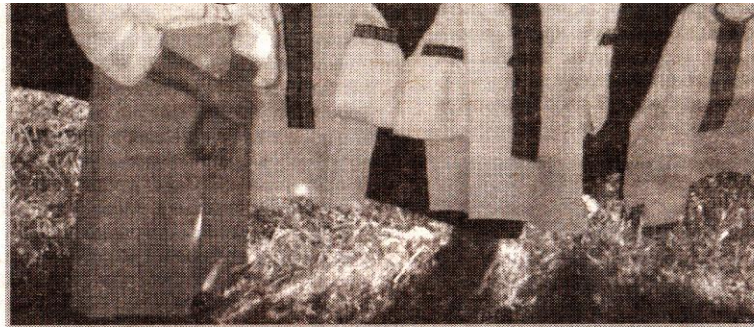
Виставка, 1993р.

Вишиванки мої, вишиванки...

І хто б міг подумати, що жінка такої професії займається вишиванням?! Побачивши її роботи, стверджуючи кажеш: «це не захоплення, це майстерність, дарована Богом». Цей талант передався їй від матері. Предки теж кохалися у вишивках, знали вплив їх на здоров'я та щасливе життя. Руками Вероніки Олексіївни багато чого вишивалося з ужиткових речей, але з 60-х років вона почала вишивати традиційні українські орнаменти. Працюючи на Донеччині з-під її рук вийшла вишиванка, кольори якої були продиктовані природою Донецьких степів.

Повернувшись на Рівненщину, майстриня працює над створенням орнаментів для майбутніх вишиванок. Вона вишиває на полотні, шовку та батисті. Кожна сорочка неповторна, має свій стиль, несе свою інформацію. Серед сорочок майстрині не-

слівною подарувала мені приємні хвилини спілкування. Разом із нею ми поринули у її спогади, що повели нас по стежках життя. Початок спогадів пішов від села Тесів Острозького району Рівненської області. Там, 1937 році, в українській родині вчителя Олексія Костянтиновича та Марії Павлівни народилася донечка, яку назвали прекрасним іменем Вероніка. До речі, є така квітка, яку описував наш земляк Іван Носаль, вона має блідо-голубий цвіт – вероніка лікарська, вона з категорії «від усякої хвороби». Так і наша Вероніка – мудра, щира, добра порадиця і теж любить трави, збирає їх у лісах, знає їх застосування. Прочитаним та набутим, впродовж життя, ділиться з усіма. Дитячі роки Вероніки пройшли у Тесові. У ті часи село було досить великим із мальовничою природою.

– Жили ми на хуторі Міжгори, де було всього чотири хати, – розповідає пані Вероніка. – Наша хата була дерев'яною. Неподальк протікала річка, яка весною виходила з берегів. На лузі ми збирали різні квіти і приносили додому букети. До школи ходити було далеко, тому взимку добиралися на лижах, які власноруч змайстрував наш тато. У нашому селі був гарний зариблений став, де ловили рибу. Окрасою села була Свято Миколаївська церква, але під час війни вона була знищена пожежею.

А які стояли вітряки... Вони своїми широкими крилами гонили вітер, силою якого мовов борошно дядько Данило Франчук. Його за працьовитість відвезли до Сибіру. Я не один раз бувала у млині, бо і ми там мололи збіжжя.

Спогади приємні і сумні. Приємні, бо все що оточувало мене було рідним, дорогим. А сумні, тому що рано відійшла від нас мама. Сім'я була багатодітною, семеро дітей. Жили бідно, але виживали як могли.

До нас одного разу приїхали родичі з Донеччини, запросили мене до себе. Я саме закінчила тоді семирічку і відразу відправилася в далеку дорогу; чужий для мене край.

Там теж не було солодко. Але дівчина, маючи добру душу, легко сходилася з людьми. Вони їй допомагали. Вероніка погоджувалася на будь-яку роботу, аби заробити якусь копійку на прожиття. Бажання вчитися було при ній завжди. Вона закінчила на Донеччині середню школу, різні курси, які їй подобалися. Здобувала робітничі професії. Працювала машиністом електровоза в шахті. Скажімо, така робота не з легких, але не дивлячись, що Вероніка була тендітною дівчинкою, вона вправно справлялася з своїми обов'язками. Там, на Донеччині, закінчила курси кранівників, здобула професію висотника і віддала їй 32 роки.

Сум і спогади про родину та рідний край змушують Вероніку Олексіївну повернутися назад на Західну Україну. Невидима сила тягнула її до рідного краю.

Повернення

Дорога додому завжди коротка і бажана. Відразу знайти постійну роботу не вдавалося. Був 1961 рік, на льонокомбінаті саме йшло будівництво, вело його СУ-22. Довелося і Вероніці попрацювати там кранівником. Подавала будівельникам цеглу, панелі, бетон, арматуру...

– Поряд працювали будівельники різних спеціальностей: муляри, бетонники, асфальтники, отож і різні вантажі їм подавалися. Крани, на яких починала працювати, були малотоннажні, кабінка невеличка. Але з часом техніка удосконалювалася. За кожним висотним краном був закріплений екіпаж – 2 кранівники. Робота була нелегка і дуже відповідальна. Перед початком роботи проводився огляд крана, піднімали контрольний вантаж. Заповняли шляховий лист, який підписував або майстер-будівельник або начальник дільниці, котрий робив допуск до роботи. Кранівник заповнював так званий «бортовий журнал», де відзначався технічний стан крана. Пройшовши всі ці процедури, можна було приступати до роботи. Кожен рік проводилася переатестація кранівників та медичний огляд. Коли було завершено будівництво цеху технічних тканин, я загорілася бажанням іти працювати в цех. Але у зв'язку з тим, що в той час не було кому мене замінити, мене не відпустили. І я залишилася до кінця відданою своїй професії кранівника.

А який чарівний світ можна було спостерігати з висоти... Запам'ятався один зимовий ранок, коли схід сонця зафарбував у рожевий колір сніг, і десь з'явилися куріпки і пробігли по ньому. Картина була вражаючою і незабутньою. Дуже красиво, коли небо з вечірнього переходить у нічне. Кольори його переливаються від світло-зеленого до голубого, а потім до темно-синього. Прекрасний світ і життя в ньому, тільки слід до нього пильніше придивлятися, тоді він відкриває свої таємниці.

Вероніка Олексіївна любила до всього придивлятися, спостерігати, на основі чого робила свої висновки: коли небо червоне – буде сильний вітер; як шугають ворони – буде буря; сонце заходить за хмару – на дощ; вранці немає роси – буде дощ; над зимовим сонцем ніби стовп виділяється – на великий мороз; якщо ворони сидять на середніх гілках дерева – буде снігопад; місяць в зеніті – на холод, захмарений – на негоду. І ще багато чого цікавого знає Вероніка Олексіївна.

Після закінчення будівельних робіт на льонокомбінаті Вероніка Велігурська пішла працювати на будівництво житлових будинків для працівників льонокомбінату.

Як бачимо, що і свою часточку тепла віддала пані Вероніка велету текстильної промисловості, слава котрого линула в далекий світ і так раптово обірвалася.

ексклюзив. Дуже гарно підбираються нитки, робота вишукана і тонка. Уміло підібраний узор стає прикрасою виробу. Вона просто так не приймає замовлення на вишивку. Спочатку їй потрібно побачити людину, поспілкуватися, пізнати її внутрішній світ, лише тоді вона береться за роботу. З таким підходом видно, що виріб справді відповідає особі, котра його носить. А через деякий час Бог їй дав особливий дар – вигадувати узори, вона може побачити їх навіть у гіллі сухого дерева.

У мене розбігалися очі від побаченого, коли Вероніка Олексіївна показувала мені вишиті чоловічі сорочки. Кожна її сорочка має свою назву: «Осінні мелодії», «Паморозь», «На Івана Купала», «Чумацький шлях», «Білий сонет» та ін. Ваблять око сорочки вишиті білим по білому чи сірим по сірому. Дивися і думаєш, які дива творить майстриня голкою і чарівними руками. Майстриня також має хист до малювання, який передався від батька.

– Наш тато був талановитою людиною. Він умів гарно малювати та ліпити. Заробітки сільського учителя були мізерними, то він вирішив піти працювати ліпником. Його руками оформлявся ліпкою Рівненський драмтеатр, будинки культури у Млинові, Дубровиці та Гощі, житлові будинки у Рівному по вулиці Соборній.

Дивися на вже літню жінку, дуже милу у спілкуванні і думаєш: українська жінко, що тобі не під силу? Господь осипав її щедротами, подарувавши талант, а її працьовитість його удосконала.

Вероніка Велігурська вишила сорочки для В.Ющенка, Ю.Тимошенко, Ю.Карамазіна, В.Яворівського, Б.Бенюка. Багато сорочок розійшлося по світі – Росії, Канаді, Чехії, Франції, Америці, Саудівській Аравії та інших країнах. Її вишиванки демонструвалися у Рівному під час національних свят, на традиційних рівненських «Музейних гостинах» на святі Героїв-козаків у Берестечку.

Кожен раз майстриня одержує багато подяк за свою неоціненну працю. Адже доля такий дарунок дає не кожному. Книга подяк містить багато цікавих записів. Мені в очі впали прекрасні слова поетеси з Дубнівщини – Любові Пшеничної: «Уклін Вам, жінко, яка барви всіх квітів і зела земного, любові й ніжності закодувала в обереги вишиванок».

Вероніка Олексіївна – жінка-трудівниця, котра не тільки береже українські традиції, а й передає їх у спадок. Вона була серед тих, хто утверджував на Рівненщині Товариство української мови імені Т.Шевченка. Пані Вероніка найактивніша хористка «Просвіти», вона співала у церковному хорі Покровського собору. Жінка великої душі осягає неосяжне, багато читає, цікавиться новинами, передає позитивну енергетику тим, з ким спілкується. Про неї знятий фільм – «Почерк долі».

Вероніка Велігурська живе надією, що слава льонокомбінату відновиться.

– Я дуже хочу, щоб льонокомбінат відродився, – говорить пані Вероніка. – Мені дуже подобалися тканини, які там виробляли. Я була постійним покупцем у фірмовому магазині, де продавалися лляні тканини. Думаю і надіюся, що повернеться слава Рівненського льонокомбінату, розпочнуть засівати льоном запущені польські поля, вироблятимуть лляні тканини і люди матимуть змогу купувати своє, яке наділене енергією добра рідної землі.

Лариса ГЛОВАЦЬКА